

Međunarodni sud za krivično
gonjenje osoba odgovornih za
teška kršenja međunarodnog
humanitarnog prava počinjena
na teritoriji bivše Jugoslavije
od 1991. godine

Predmet br. IT-95-5/18-T
Datum: 5. juli 2011.
Original: engleski

PRED PRETRESNIM VIJEĆEM

U sastavu: sudija O-Gon Kwon, predsjedavajući
sudija Howard Morrison
sudija Melville Baird
sudija Flavia Lattanzi, rezervni sudija

Sekretar: g. John Hocking

Odluka od: 5. jula 2011.

TUŽILAC

protiv

RADOVANA KARADŽIĆA

JAVNO

**ODLUKA PO ZAHTJEVU OPTUŽENOG ZA IZDAVANJE NALOGA *SUBPOENA*
ZA RAZGOVOR: GENERAL SEAD DELIĆ i BRIGADIR REFIK BRĐANOVIĆ**

Tužilaštvo

g. Alan Tieger
gđa Hildegard Uertz Retzlaff

Vlada Bosne i Hercegovine

posredstvom Ambasade Bosne i Hercegovine
Nizozemska, Haag

Optuženi

g. Radovan Karadžić

Branilac u pripravnosti

g. Richard Harvey

OVO PRETRESNO VIJEĆE Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. godine (dalje u tekstu: Međunarodni sud) rješava po "Zahtjevu za izdavanje naloga *subpoena* za razgovor: general Sead Delić i brigadir Refik Brđanović", koji je optuženi podnio 6. januara 2011. (dalje u tekstu: Zahtjev), i ovim donosi odluku u vezi s tim.

I. Kontekst i argumentacija

1. Optuženi u Zahtjevu traži od Vijeća da, na osnovu pravila 54 Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda (dalje u tekstu: Pravilnik), izda naloge *subpoena* za generala Seada Delića, bivšeg komandanta Drugog korpusa Armije BiH sa štabom u Tuzli i brigadira Refika Brđanovića, bivšeg komandanta jedinice specijalnih snaga Armije BiH "Crni vukovi", kojima će ih primorati da se odazovu na razgovor sa njim.¹ Optuženi tvrdi da postoje razumne osnove za uvjerenje da i general Delić i brigadir Brđanović posjeduju informacije o oružju prokrijumčarenom u Tuzlu u februaru 1995. godine, koje je zatim "našlo svoj put do Srebrenice".²

2. Ovaj Zahtjev je vezan za "Zahtjev za izdavanje obavezujućeg naloga: Vlada Bosne i Hercegovine" (dalje u tekstu: Zahtjev za izdavanje obavezujućeg naloga), koji je optuženi podnio 31. avgusta 2009. i u kom on od Vijeća traži da izda obavezujući nalog Bosni i Hercegovini (dalje u tekstu: BiH) sa zahtjevom za dostavljanje brojnih kategorija dokumenata koji se odnose na navodno krijumčarenje oružja u Tuzlu, a zatim u Srebrenicu, u februaru i martu 1995. godine.³ BiH je prvobitno odgovorila na Zahtjev za izdavanje obavezujućeg naloga izjavivši da ne može locirati nijedan od traženih dokumenata.⁴ Međutim, nakon što je primio neke dokumente iz BiH koji se odnose na njegov zahtjev za "[s]ve izvještaje ili spise koji pokazuju distribuciju oružja ili municije iz Tuzle u Srebrenicu ili Žepu tokom februara i marta 1995. godine", optuženi je povukao svoj zahtjev za ovu konkretnu kategoriju dokumenata, ali je ostao pri zahtjevu za druge kategorije, uključujući dokumente koji se odnose na navodne isporuke oružja u Tuzlu.⁵ U odgovorima koji su uslijedili, BiH je tvrdila da su preostali zahtjevi optuženog upućeni nadležnim institucijama, ali da one nisu mogle

¹ Zahtjev, par. 1.

² Zahtjev, par. 30, 32.

³ Zahtjev za izdavanje obavezujućeg naloga, par. 1.

⁴ V. Korespondencija iz BiH, 26. novembar 2009.

⁵ V. Podnesak u vezi sa Zahtjevom Vladi BiH, 11. mart 2010., par. 1–4.

locirati tražene dokumente.⁶ Optuženi je zatim poslao pismo BiH u kom od nje traži da generala Delića i brigadira Brđanovića stavi na raspolaganje za razgovor sa njim ili sa njegovim pravnim savjetnikom, pošto oni mogu posjedovati relevantne informacije.⁷

3. BiH je 22. decembra 2010. godine dostavila korespondenciju (dalje u tekstu: Prva korespondencija) u kojoj u vezi sa Zahtjevom za izdavanje obavezujućeg naloga navodi da su sve relevantne institucije tragale za dokumentima koje je optuženi zatražio, ali da one ne posjeduju nikakve dokumente izuzev onih koji su već dostavljeni optuženom.⁸ U vezi sa zahtjevom optuženog za razgovor s generalom Delićem i brigadirom Brđanovićem, BiH je uopšteno izjavila da "može zadovoljiti odbranu optuženog nakon što Pretresno vijeće donese odluku o neophodnosti pribavljanja navedenih dokumenata ili izda odobrenje za provođenje navedenih aktivnosti".⁹

4. Poslije poziva Vijeća da razjasni Prvu korespondenciju,¹⁰ BiH je 7. marta 2011. dostavila dodatnu korespondenciju (dalje u tekstu: Druga korespondencija) u kojoj je detaljno navela razna odjeljenja i agencije Vlade BiH koje su optuženom dostavile dokumente u vezi sa Zahtjevom za izdavanje obavezujućeg naloga i dokumente koji su tako dostavljeni.¹¹ Kada je riječ o tome da li BiH namjerava sarađivati s optuženim u organizovanju razgovora s generalom Delićem i brigadirom Brđanovićem, BiH je izjavila da će optuženom pružiti pomoć posredstvom Odsjeka krivične odbrane BiH.¹²

5. Optuženi je 11. aprila 2011. godine dostavio "Dopunski podnesak: Zahtjev za izdavanje naloga *subpoena* za razgovor: general Sead Delić i brigadir Refik Brđanović" (dalje u tekstu: Dopunski podnesak) u kom navodi da se njegov pravni savjetnik pismeno obratio Odsjeku krivične odbrane BiH sa zahtjevom za pomoć u organizovanju razgovora.¹³ Odsjek krivične odbrane je zatim kontaktirao generala Delića koji se odbio odazvati na razgovor s optuženim ili njegovim pravnim savjetnikom.¹⁴ Napori da se uspostavi kontakt sa brigadirom

⁶ V. Korespondencija iz BiH, 29. april 2010.; Korespondencija iz BiH, 19. novembar 2010.

⁷ Zahtjev, par. 22.

⁸ Prva korespondencija, str. 1.

⁹ Prva korespondencija, str. 2.

¹⁰ V. Poziv Bosni i Hercegovini, 10. februar 2011., str. 3-4, u kom je Vijeće od BiH zatražilo razjašnjenje u vezi s tim da li je BiH dostavila optuženom dokumente i da li namjerava sarađivati u organizovanju razgovora s generalom Delićem i brigadirom Brđanovićem.

¹¹ Druga korespondencija, str. 1-5.

¹² Druga korespondencija, str. 7.

¹³ Dopunski podnesak, par. 4.

¹⁴ Dopunski podnesak, par. 4.

Brđanovićem su u toj fazi bili bezuspješni.¹⁵ Optuženi je stoga ponovio svoj zahtjev da Vijeće izda nalog *subpoena* za generala Delića i izjavio da će dodatne informacije dostaviti nakon što kontaktira brigadira Brđanovića.¹⁶

6. BiH je 18. aprila 2011. godine dostavila dodatnu korespondenciju (dalje u tekstu: Treća korespondencija) u kojoj potvrđuje da je Odsjek krivične odbrane pribavio podatke za kontakt sa generalom Delićem i kontaktirao ga 5. aprila 2011. General Delić ih je obavijestio da se ne želi odazvati na razgovor s pravnim savjetnikom optuženog.¹⁷ Odsjek krivične odbrane nije uspio pribaviti podatke za kontakt sa brigadirom Brđanovićem i "nije bio u mogućnosti stupiti u kontakt sa njim".¹⁸

7. BiH je 26. aprila 2011. dostavila i dodatnu korespondenciju (dalje u tekstu: Četvrta korespondencija) u kojoj ponovo izjavljuje da je Odsjek krivične odbrane kontaktirao generala Delića i da se on odbija odazvati na razgovor s optuženim.¹⁹ Podaci za kontakt sa brigadirom Brđanovićem nisu mogli biti pribavljeni. BiH stoga tvrdi da je "neophodno da Pretresno vijeće izda nalog ili usvoji odluku na osnovu koje će Tužilaštvo Bosne i Hercegovine, odnosno vlasti Bosne i Hercegovine preduzeti akciju".²⁰

8. Pravni savjetnik optuženog je 31. maja 2011. godine naveo da nije bilo nikakve daljnje korespondencije iz Odsjeka krivične odbrane BiH i da optuženi ostaje pri svom zahtjevu Vijeću da izda nalog ili poziv i generalu Deliću i brigadiru Brđanoviću da se odazovu na razgovor sa njim.²¹

II. Mjerodavno pravo

9. Pravilo 54 Pravilnika predviđa da pretresno vijeće može izdavati naloge *subpoena* "koji su potrebni za vršenje istrage ili pripremu i vođenje suđenja". Ovo ovlaštenje podrazumijeva mogućnost da se "od potencijalnog svjedoka zahtijeva da se u određeno vrijeme pojavi na određenom mjestu kako bi odbrana sa njime razgovarala u slučajevima kada je takvo

¹⁵ Dopunski podnesak, par. 5.

¹⁶ Dopunski podnesak, par. 6-7.

¹⁷ Treća korespondencija, str. 2.

¹⁸ Treća korespondencija, str. 2.

¹⁹ Četvrta korespondencija, str. 1-2.

²⁰ Četvrta korespondencija, str. 2.

²¹ Pretres, T. 13880-13881 (31. maj 2011.)

pojavljivanje potrebno za pripremu ili vođenje suđenja".²² Žalbena vijeće je konstatovalo da se razmatranja pretresnog vijeća moraju "usredsrediti ne samo na korisnost informacija za podnosioca zahtjeva nego i na njihovu sveukupnu neophodnost kako bi se obezbijedilo da se suđenje vodi na upućen i pravičan način".²³ Nalog *subpoena* smatra se "potrebim" u smislu pravila 54 ukoliko je pokazana legitimna forenzička svrha za pribavljanje informacija.

Strana koja prije ili za vrijeme suđenja podnosi molbu za izdavanje takvog naloga ili subpoenae morala bi pokazati razumnu osnovu za svoje vjerovanje da postoji velika vjerovatnost da joj potencijalni svjedok pruži informacije koje će joj bitno pomoći u izvođenju dokaza u vezi sa jasno definisanim pitanjima koja se odnose na predstojeće suđenje.²⁴

10. Kako bi ispunio ovaj uslov za legitimnu forenzičku svrhu, od podnosioca zahtjeva se može zatražiti da predoči informacije o faktorima kao što su dužnosti na kojima je potencijalni svjedok bio, a koje su u vezi s dotičnim događajima, eventualna veza koju je svjedok mogao imati s optuženim, eventualna mogućnost koju je svjedok mogao imati da posmatra te događaje, i eventualna izjava koju je svjedok dao tužilaštvu ili drugima u vezi s tim događajima.²⁵

11. Čak i ako se Pretresno vijeće uvjeri da je podnosilac zahtjeva zadovoljio kriterijum legitimne forenzičke svrhe, izdavanje naloga *subpoena* može biti neprimjereno ako se tražene informacije mogu pribaviti drugim sredstvima.²⁶ Najzad, podnosilac zahtjeva mora pokazati da je preduzeo razumne pokušaje da obezbijedi dobrovoljnu saradnju potencijalnih svjedoka i da je u tome bio bezuspješan.²⁷

12. Naloga *subpoena* ne treba izdavati olako budući da su povezani s upotrebom prisilnih mjera i mogu dovesti do nametanja krivične sankcije.²⁸ Diskreciono ovlaštenje pretresnog vijeća za izdavanje naloga *subpoena* je, stoga, potrebno kako bi se obezbijedilo da prinudni

²² *Tužilac protiv Krstića*, predmet br. IT-98-33-A, Odluka po molbi da se izdaju subpoenae, 1. juli 2003. (dalje u tekstu: Odluka u predmetu *Krstić*), par. 10.

²³ *Tužilac protiv Halilović*, predmet br. IT-01-48-AR73, Odluka u vezi s izdavanjem naloga *subpoena*, 21. juni 2004. (dalje u tekstu: Odluka u predmetu *Halilović*), par. 7. V. takođe *Tužilac protiv Slobodana Miloševića*, predmet br. IT-02-54-T, Odluka po zahtevu dodeljenih branilaca da Tony Blair i Gerhard Schröder svedoče i da se s njima pre svedočenja obavi razgovor, 9. decembar 2005. (dalje u tekstu: Odluka u predmetu *Milošević*), par. 41.

²⁴ Odluka u predmetu *Halilović*, par. 6. V. takođe Odluka u predmetu *Milošević*, par. 38.

²⁵ Odluka u predmetu *Halilović*, par. 6; Odluka u predmetu *Krstić*, par. 11; Odluka u predmetu *Milošević*, par. 40.

²⁶ Odluka u predmetu *Halilović*, par. 7; Odluka u predmetu *Milošević*, par. 41.

²⁷ *Tužilac protiv Perišića*, predmet br. IT-04-81-T, Odluka po zahtevu tužilaštva za izdavanje naloga *subpoena ad testificandum*, 11. februar 2009., par. 7; *Tužilac protiv Simbe*, predmet br. ICTR-01-76-T, Odluka po zahtevu odbrane za izdavanje naloga *subpoena* za svjedoka SHB, 7. februar 2005., par. 3.

²⁸ Odluka u predmetu *Halilović*, par. 6; *Tužilac protiv Brđanina i Talića*, predmet br. IT-99-36-AR73.9, Odluka po interlokutornoj žalbi, 11. decembar 2002., par. 31.

mehanizam njegovog provođenja ne bude zloupotrijebljen i/ili iskorišten kao procesna taktika.²⁹ U suštini, naloge *subpoena* treba smatrati krajnjim sredstvom.³⁰

III. Diskusija

13. Vijeće podsjeća na svoju "Odluku po zahtjevu optuženog za izdavanje obavezujućeg naloga na osnovu pravila 54bis (Savezna Republika Njemačka)" od 19. maja 2010. (dalje u tekstu: Odluka u vezi s Njemačkom) u kojoj je, većinom glasova uz suprotno mišljenje sudije Kwona, konstatovalo da su "dokumenti koji se odnose na krijumčarenje oružja u Srebrenicu potrebni za utvrđivanje stanja svijesti optuženog u julu 1995. godine, kao i utvrđivanje opštih zahtjeva za zločine protiv čovječnosti u vezi sa krivičnim djelima u osnovi za koja se optuženi tereti da je odgovoran".³¹ Većina sudija je razjasnila da, iako su se neki dokumenti koje je zatražio optuženi odnosili na navodno krijumčarenje oružja u Tuzlu, a ne direktno u Srebrenicu, to nije izmijenilo njihov stav u vezi s potrebom dostavljanja tih dokumenata. To je zbog toga što je "[z]amislivo [...] da će optuženom biti potrebni ti dokumenti, koji se u suštini tiču količine oružja i načina na koji je ono navodno krijumčareno u Srebrenicu, kako bi se Vijeću predočili vjerodostojni argumenti u vezi s obimom u kom su stanovnici Srebrenice bili naoružani, a enklava demilitarizovana".³² Shodno tome, Vijeće je većinom glasova odobrilo zahtjev optuženog za dokumente koji se odnose na navodno krijumčarenje oružja u Tuzlu u februaru 1995. godine.³³

²⁹ Odluka u predmetu *Halilović*, par. 6, 10.

³⁰ *V. Tužilac protiv Martića*, predmet br. IT-95-11-PT, Odluka po dodatnom podnesku tužilaštva u vezi sa Zahtevom tužilaštva od 3. juna 2005. za izdavanje naloga *subpoena*, zavedena na povjerljivoj i *ex parte* osnovi 16. septembra 2005., par. 12. "[T]akve mere [naloge *subpoena*] treba primjenjivati oprezno i samo ako na raspolaganju ne stoje druge, manje nametljive mere, koje bi verovatno obezbedile efekat koji datom merom pokušava da se postigne".

³¹ Odluka u vezi s Njemačkom, par. 22. Sudija Kwon u svom djelimično suprotnom mišljenju nije smatrao da traženi dokumenti koji se odnose na isporuku oružja u Tuzlu u februaru 1995. godine "ispunjavaju uslove relevantnosti i neophodnosti tako da je opravdano da Vijeće obaveže Njemačku da dostavi te dokumente". Djelimično suprotno mišljenje sudije Kwona, par. 8. On je rezonovao da "[p]itanja koja su relevantna za utvrđivanje opštih zahtjeva za zločine protiv čovječnosti" predstavljaju "potpuno odvojena od pitanja prisustva vojnih snaga u enklavi i u kojoj mjeri su one bile naoružane, što treba da utvrdi Pretresno vijeće na osnovu dokaza koji mu budu predočeni". *Ibid.*, par. 6. Stoga, "konkretne okolnosti u vezi s isporukom oružja u BiH nisu relevantne ili su eventualno samo marginalno relevantne za gorenavedeno pitanje ili za stanje svijesti optuženog o događajima u Srebrenici ili za utvrđivanje opštih uslova za zločine protiv čovječnosti". *Ibid.* (fusnote izostavljene). Pored toga, "s obzirom na gorenavedenu potvrdu tužilaštva da (i) srebrenička enklava nije bila demilitarizovana, da su (ii) "muslimanske snage" u enklavi pokretale napade protiv snaga i sela bosanskih Srba i da su (iii) "vojne snage" u Srebrenici predstavljale legitimne vojne ciljeve", sudija Kwon ne "smatraFg da su traženi dokumenti potrebni za rješavanje pitanja u ovom predmetu". *Ibid.*, par. 7.

³² Odluka u vezi s Njemačkom, par. 22.

³³ Odluka u vezi s Njemačkom, par. 44.

14. Poslije odgovora BiH da nije pronašla nikakve dokumente koji se odnose na pitanje krijumčarenja oružja u Tuzlu 1995. godine, optuženi sada traži da ove informacije pribavi putem razgovora sa generalom Delićem i sa generalom Brđanovićem.³⁴ On tvrdi da bi informacije koje će od njih pribaviti bile korištene na dva načina, naime da se "[BiH] uputi na konkretne dokumente koji se odnose na ove događaje" i da "posluže kao osnova pismene izjave" koja će se koristiti u predmeti na osnovu pravila 92ter ili na osnovu pravila 92bis.³⁵ On takođe napominje da bi general Delić, "kao komandant Drugog korpusa u vrijeme isporuka iz vazduha Tuzli u februaru 1995. godine", general Delić bio informisan o postojanju navodnih isporuka oružja, kao i o tome gdje su držani dokumenti koji se odnose na te isporuke.³⁶ Optuženi tvrdi da je prethodnik generala Delića u Tuzli, general Sadić, "rekao BBC-u da je organizovao zonu za isporuke padobranima na tuzlanskom aerodromu".³⁷ General Sadić bio je komandant 2. korpusa u Tuzli do pred kraj 1994. godine kada je komandu u Tuzli preuzeo general Delić. U vezi s informacijama koje želi pribaviti od brigadira Brđanovića, optuženi navodi da je brigadir Brđanović prilikom razgovora objavljenog u informativnom programu BBC-a pod naslovom *Saveznici i laži* "već rekao da je lično bio angažovan na primanju isporuka" i da je tom prilikom izjavio da su "kutije s oznakama 'US Army' dostavljene u Tuzlu isporukom iz vazduha i da su u njima bili protivtenkovske rakete i rakete zemlja-vazduh".³⁸ Optuženi je ranije tvrdio da će pokazati da je iza operacije bosanskih Srba u Srebrenici koja je započela u martu 1995. godine stajao legitiman vojni cilj i da će dokazi o isporuci oružja bosanskim Muslimanima u Srebrenici približno u to vrijeme potkrijepiti njegovu tezu.³⁹ Pored toga, Vijeće je ranije većinom glasova konstatovalo, uz suprotno mišljenje sudije Kwona, da se dokumentima koji se odnose na navodno krijumčarenje oružja u Srebrenicu može dokazivati da li je stanovništvo Srebrenice bilo većinski civilno, što takođe može biti relevantno za njegovu odbranu.⁴⁰ U skladu s tim, s obzirom na položaj generala Delića u Armiji BiH u Tuzli u to vrijeme, kao i na izjavu brigadira Brđanovića medijima o navodnom krijumčarenju oružja, Vijeće se uvjerilo da je optuženi pokazao da postoji razumna osnova za njegovo uvjerenje da postoje dobri

³⁴ Zahtjev, par. 32.

³⁵ Zahtjev, par. 31.

³⁶ Zahtjev, par. 30.

³⁷ Zahtjev, par. 16.

³⁸ Zahtjev, par. 11, 30.

³⁹ Odluka u vezi s Njemačkom, par. 22.

⁴⁰ Odluka u vezi s Njemačkom, par. 21. Sudija Kwon je u svom djelimično suprotnom mišljenju izjavio sljedeće: "Stoga, ne smatram da dokumenti [...] ispunjavaju uslove relevantnosti i neophodnosti tako da je opravdano da Vijeće obaveže Njemačku da dostavi te dokumente". Fusnota 31 gore, par. 8

izgledi da će i general Delić i brigadir Brđanović biti u stanju da pruže informacije koje će mu bitno pomoći u vezi s pitanjem navodnog krijumčarenja oružja u februaru 1995. godine, konkretno u vezi s količinom oružja isporučenog u Tuzlu u to vrijeme i eventualnom isporukom tog oružja u Srebrenicu. Vijeće stoga konstatuje, većinom glasova uz suprotno mišljenje sudije Kwona,⁴¹ da postoji legitimna forenzička svrha da se informacije koje je zatražio optuženi pribave putem njegovih razgovora sa generalom Delićem i brigadirom Brđanovićem.

15. Vijeće se, takođe većinom glasova uz suprotno mišljenje sudije Kwona, uvjerilo da optuženom u ovoj fazi nisu dostupna nikakva druga sredstva za pribavljanje traženih informacija putem predloženih razgovora sa generalom Delićem i brigadirom Brđanovićem. Kako je naveo optuženi, ova dvojica oficira mogu posjedovati saznanja iz prve ruke u vezi s isporukom oružja u Tuzlu u februaru 1995. godine i eventualnom transportu tog oružja u Srebrenicu s obzirom na svoje konkretne dužnosti u Armiji BiH u Tuzli u to vrijeme.⁴² Pored toga, optuženi nije mogao ove informacije pribaviti putem dokumenata koje je zatražio u svom Zahtjevu za izdavanje obavezujućeg naloga.

16. Optuženi tvrdi da je pokušao obezbijediti dobrovoljnu saradnju generala Delića i brigadira Brđanovića upućivanjem zahtjeva BiH. Uprkos ovim naporima, general Delić je odbio odazvati se na razgovor s optuženim ili sa njegovim pravnim savjetnikom. Vijeće se stoga uvjerilo da je optuženi uložio razumne napore da obezbijedi dobrovoljnu saradnju generala Delića. Kada je riječ o brigadiru Brđanoviću, Odsjek krivične odbrane BiH "nije uspio pribaviti pojedinosti o kontaktu za brigadira Brđanovića i stoga nije u stanju sa njim da komunicira".⁴³ Stoga je u ovoj fazi nejasno da li bi brigadir Brđanović bio spreman dobrovoljno se odazvati na razgovor sa pravnim savjetnikom optuženog ukoliko na kraju bude kontaktiran. Iako je optuženi uložio određeni napor da stupi u kontakt s brigadirom Brđanovićem, mjere koje je Odsjek krivične odbranu BiH preduzeo da ga kontaktira i potraži i dalje su neizvjesne. Stoga je Vijeću potrebno više informacija u vezi s koracima preduzetim od strane optuženog i Odsjeka krivične odbrane BiH u cilju lociranja brigadira Brđanovića da bi uopšte moglo razmišljati o izdavanju naloga *subpoena*. Prema tome, Vijeće se nije uvjerilo

⁴¹ Sudija Kwon iznosi suprotno mišljenje po ovom pitanju na istoj osnovi na kojoj se suprotstavio u Odluci u vezi s Njemačkom, o čemu se govori u fusnoti 31 gore.

⁴² Zahtjev, par. 30. Optuženi tvrdi da je oružje koje je isporučeno u Tuzlu na kraju transportovano u Srebrenicu. V. Zahtjev za izdavanje obavezujućeg naloga, par. 1(3), 6, 18.

⁴³ Četvrta korespondencija, str. 2.

da je optuženi u ovoj fazi uložio razumne napore da obezbijedi dobrovoljnu saradnju brigadira Brđanovića.

17. Pošto je većinom glasova, uz suprotno mišljenje sudije Kwona, konstatovalo da je više kriterijuma za izdavanje naloga *subpoena* zadovoljeno kada je riječ o generalu Deliću, Vijeće napominje da je u okvirima njegovog diskrecionog ovlaštenja da na kraju donese odluku da li će izdati nalog *subpoena*. S obzirom na prinudan karakter naloga *subpoena* i implikaciju da bi njegovo neizvršenje moglo dovesti do krivičnih sankcija, Vijeće se mora opredijeliti za obazriv pristup i uzeti u obzir sve relevantne okolnosti prije nego što utvrdi da treba pribjeći ovoj krajnjoj mjeri.⁴⁴ Vijeće posebno podsjeća da je Žalbeno vijeće konstatovalo da naloge *subpoena* ne treba izdavati olako, posebno u slučajevima u kojima se neki potencijalni svjedok odbije odazvati na razgovor.⁴⁵ U ovom predmetu, Vijeće se uvjerilo, većinom glasova uz suprotno mišljenje sudije Kwona,⁴⁶ da je potrebno izdati nalog *subpoena* generalu Deliću kako bi pravni savjetnik optuženog sa njim mogao obaviti razgovor u vezi s pitanjima navedenim u Zahtjevu.

IV. Dispozitiv

18. Iz gorenavedenih razloga i na osnovu pravila 54 Pravilnika, Pretresno vijeće ovim, većinom glasova uz suprotno mišljenje sudije Kwona, **DJELIMIČNO ODOBRAVA** Zahtjev u vezi s generalom Delićem, i:

- a. **NALAŽE** Sekretarijatu Međunarodnog suda da preduzme razumno potrebne korake kako bi se obezbijedilo da ova Odluka, Nalog *subpoena* i Nalog Vladi BiH koji se odnose na generala Delića budu neodložno proslijeđeni Vladi BiH;
- b. **TRAŽI** od Službe za žrtve i svjedoke pri Međunarodnom sudu da pruži svu potrebnu pomoć u provođenju ove Odluke;
- c. **ODBIJA**, bez prejudiciranja, ostatak Zahtjeva.

⁴⁴ V. Odluka po zahtjevu za izdavanje naloga *subpoena* za Douglasa Lutea i Johna Feeleya, 8. juli 2009., par. 11.

⁴⁵ V. Odluka u predmetu *Halilović*, par. 10 (nalog *subpoena* je "sredstvo koje se ne smije olako koristiti", a pretresno vijeće mora "voditi računa o tome da nalozi *subpoena* ne postanu mehanizam koji se rutinski koristi kao dio procesne taktike").

⁴⁶ Sudija Kwon ostaje pri stavu da informacije koje se traže putem razgovora sa generalom Delićem nisu ni relevantne ni neophodne za rješavanje pitanja u ovom predmetu i da stoga nema potrebe za izdavanjem naloga *subpoena*.

Sastavljeno na engleskom i francuskom jeziku, pri čemu je mjerodavna engleska verzija.

/potpis na originalu/
sudija O-Gon Kwon,
predsjedavajući

Dana 5. jula 2011.
U Haagu,
Nizozemska

[pečat Međunarodnog suda]